

Anledning til. Det ærede Medlem nævnde endelig, at vedkommende ikke kunde vinde Forsørgelse. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Bestemmelsen derom staar i § 16, sidste Stykke. Man har ganske naturligt i denne Paragraf samlet, hvad der i det hele taget vedkommer Forsørgelsesstedet, og der staar saaledes: „Saa længe en Person modtager Understøttelse af det offentlige, af den i nærværende Lovs Kap. VII. omhandlede Art, skal hans Erhvervelse af Forsørgelsesret ligeledes betragtes som hvilende“. Jeg kan med det samme gøre den Bemærkning, at det var fremme i Udvalget, og der var nogen Tendens til at sige: Hvorfor ikke vinde ny Forsørgelse, hvorfor skal den være hvilende? Jeg skal straks sige hvorfor. Grunden er den, at hvis han kunde vinde ny Forsørgelse, efter at være kommen ind under denne Bestemmelse, vilde den Kommune, han opholder sig i, blive interesseret i at trænge ham over i en anden Kommune, og han vilde ikke kunne være i No for Fattigbestyrrelserne, som ikke al Tid — det mener man her i ethvert Fald — ere saaledes som de skulde være. Den eneste Maade at staffe ham Sikkerhed og No, og sørge for, at han ikke faar med den Slags Ting at gøre, det er ved at give den Bestemmelse, som staar i Lovforlaget.

N. J. Larsen: Da det ærede Medlem for Vangeland (Brandes) havde Ordet i forrige Møde, udtalte han sin Vængstelse for, at vi ved at stemme for Udvalgets Fler-tals Forslag til § 64 vilde komme paa Kant med Grundloven. Han beroligede sig dog ved Tanken om, at i vore Dage var man ikke saa hensynsfuld overfor Grundloven, og kunde man gaa den for nær fra den ene Side, kunde man ogsaa gøre det paa den anden. Jeg vil ikke nægte, at lige over for denne noget lette Maade at tage Grundlovs-spørgsmaal paa, har jeg følt mig mere tiltalt af den Samvittighedsfuldhed, hvormed det ærede Medlem fra Hjøge i Dag har gjort sig til Tolk for Grundloven; han har jo taget Grundloven i sin Haand og dermed søgt at slaa Flerpartiets Forslag ned og Ministerens med. Det nytter ikke, siger han, at vi vedtage et Forslag som det omhandlede, og vilde os ind, at vi derved kunne yde Hjælp af det offentlige til fattige Mennesker under visse Forhold, uden at de derved tabe

deres Valgret; det nytter ikke, de tabe Valgretten alligevel; det er, paa taar han, en ligefrem Følge af Grundlovens § 30. Jeg bliver dog ikke saa overvætted urolig over denne Paastand, thi det ærede Medlem er ikke Højesteret her i Landet; jeg tror, at Højesteret, hvis den skulde afgøre Spørgsmaalet, vilde i alt Fald forhjone Afgørelsen med noget stærkere Præmisser end det ærede Medlem. Naar han paa taar, at Grundlovens § 30, der siger, at ingen, som nyder eller har nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, kan udøve Valgret, og at denne Bestemmelse er til Hindrer for, at vi kunne vedtage et Forslag som det af Fler-tallet under Nr. 56 stillede med den tilfattede Virkning, saa maa der præsteres et Bevis derfor, saa maa det godtgøres, at Grundloven fastslaar et Begreb „Fattighjælp“ af den Bestaffenhed, at vi ikke kunne føre Forslaget igennem, uden at vi komme paa Kant med Grundloven. Det ærede Medlem har ikke gjort noget alvorligt Forsøg paa at føre et saadant Bevis. En Ting kan der gaas ud fra som givet, nemlig dette, at ikke enhver Hjælp af det offentlige medfører Tab af Valgret eller kan betragtes som Fattighjælp. Spørgsmaalet er altsaa: Hvilken Art Hjælp af det offentlige er i Grundlovens Forstand Fattighjælp? Skal der lægges Vægt paa den Kasse, hvorefter Hjælpen ydes, skal man lægge Vægt paa, om det er den sognekommunale Kasse? Det antager jeg, at enhver snart vil være paa det rene med, at hvilken offentlig Kasse Hjælpen til trængende ydes af, ikke er det væsentlige. Vi kunne godt omordne vort Fattigvæsen saaledes, at Amtet eller Staten tog det hele, og alligevel vilde Spørgsmaalet være det samme overfor Grundlovens § 30. Naar man altjaa skal naa til Afgørelse af det stillede Spørgsmaal, maa man se at faa klareret, hvad der kan antages at ligge i det Begreb om „Fattighjælp“, som Grundloven har forudsat, og hvad det er for en Art Understøttelse af det offentlige, som skal medføre Tab af Valgret. Det ærede Medlem fra Røge (Hørup) har ikke gjort noget Forsøg paa at vise os, hvad det skulde være for en Art Hjælp, der medfører den omhandlede Virkning; han har kun i Almindelighed talt om økonomisk Afhængighed, idet han syntes at mene, at naar den ydede